

Sborové OZVĚŇY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • červen 2013 • Ročník XIII

Těšíme se na svět nadějný

kázání: 1.Kor 15,12-20

Milé shromáždění,

je vidět, že apoštolovi na víře ve vzkříšení velice záleželo. Vidíte, kolikrát to tu zopakoval. Až bychom mu řekli: „Ano, už jsme Tě slyšeli... Tolikrát to opakovat nemusíš... Vzkříšení je přece něco nad naše chápání. Tečka.“

Nepochybně to opakuje proto, že mu šlo o něco zásadního. Nakonec, kdyby víra ve vzkříšení nebyla důležitá, neobjevila by se ve stručném Apoštolském vyznání víra. A pozor! Tam se objeví dokonce dvakrát. Jednou se tam praví, že Kristus třetího dne vstal z mrtvých. A pak ještě, že víra Ducha svatého se projevuje vírou v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný... u sebe, u mě, u Tebe. Máme to tam dvakrát. A tady to Pavel opakuje ještě víckrát jen v různých obměnách během 9 veršů. Věcně viděno, jde tedy o něco zásadního, základního, podstatného pro život víry každého z nás.

Víra ve vzkříšení z pomíjivosti do života věčného. Je to jedna víra, ale nejprve jako by k nám přicházela ze dvou stran: nejprve vyznáváme, že Kristus byl tehdy a tehdy vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A pak ještě odjinud: Vyznáváme, že my budeme vzkříšeni, že ta víra má dosti zásadně co do činění s naším životem, tak jak si ho představujeme, tak jak si ho plánujeme.

Historické vzkříšení prvního z těch, kdo zesnuli, tedy vzkříšení Kristovo: Evangelia vypravují, jak tomu zpočátku nikdo nemohl a někteří ani nechťeli uvěřit. Ani učedníci, ani ženy u hrobu, ani ti z Židů, kteří si Ježíšovu smrt přáli. Když se pak ženám a učedníkům zjevoval, mysleli si, že je to duch, nebo někdo jiný: pocestný nebo zahradník... Až když se ho dotkli, až když s ním pojedli, až když ho uviděli lámat chleba, tak poznali, že je to tělo, a tedy nutně nějak obživené. A dodnes uznává historická věda, která se zabývá dějinami křesťanství a církve, a to i ta ateistická věda, pokud je poctivá, jeden fakt. A sice, že když v dějinách zemřel nějaký náboženský vůdce či uctivý guru, kterého lidé z jeho okruhu uctívali, tak pak alespoň chodili k jeho hrobu a uctívali místo, kde leží a smířovali se s jeho smrtí. Ale tady máme na konci evangelií prázdný hrob a naprostý nezájem o místo uložení Ježíšova těla. Křesťané neměli potřebu chodit k hrobu Kristovu, ani z pietních důvodů, a nestalo se z něj ani poutní místo. Alespoň tehdy ne. Údajný hrob v Jeruzalémě dnes je spíše inspira-

Br. farář Adam Balcar

ce pro poutníky. Tehdy, v prvopočátku křesťanství, žádné takové poutní místo nevzniklo. Pronásledovatelé křesťanů si to vyložili jako podvod. Prý učedníci Ježíšovo tělo schválně odnesli, aby to vypadalo, že je vzkříšen, tak jak učil za svého života, a někam ho schovali. Jenže to by ho pak chodili oplakávat, uctívat, pietně by se o to místo starali a nebo by ztratili všechny iluze a s Ježíšem, který jim sliboval, že bude vzkříšen a oni spolu s ním, by se v duchu se zklamáním rozešli. Zavrhl by ho. Zkrátka, jejich víra by se zlomila nebo by vyhasla jako velká, ovšem pak zklamaná láska. Nic z toho se ale nestalo. A nad tím se pozastavuje i samotná historická věda. Prázdný hrob člověka, který hlásal těla z mrtvých vzkříšení a potom církve, která hlásá jeho vzkříšení, aniž by přišla o iluze a ještě se pro to navíc nechala pronásledovat. To všechno je historický fakt. Navíc, ten příběh, tak jako ho podávají evangelisté, by bez vzkříšení nedával smysl. Zbyla by z něj jen morálka, nějaká moudrost pro vezdejší přežití. Ale nic víc. Ale hlavně, teprve se vzkříšením věříme dále v to, že Kristus je vítěz, král, že je (pravo-)mocný. Že přijde, aby jednou posoudil živé i mrtvé a prosadil spravedlnost. To všechno vyznáváme jedině na základě víry v jeho fyzické vzkříšení. V to, že se to už stalo, že jde o historický fakt. Fakt těchto dějin.

Naše slavná protestantská bohoslovecká věda 20. století se už ale sama začala vzdávat víry ve vzkříšení a začala říkat, že víra ve vzkříšení není podstatná, nebo že je dokonce klamná. Než pak přišel německý evangelický bohoslovec Wolfhart Pannenberg se zdviženým prstem a řekl: „Moment, moment. Takhle by to nešlo. Tady je třeba zařadit zpátečku.“ Víra ve vzkříšení jako událost, která se

už jednou stala v těchto dějinách, je podstatná. Do konce od ní musím vyjít. My musíme číst evangelia jakoby pozpátku. A ptát se: „Kdo je ten, kdo už byl vzkříšen? A co učil? Co dělal? Kde žil? Jak se narodil?“ Evangelisté tak taky svá evangelia psali. Vyšli od události vzkříšení člověka, o kterém pak už jen dokazovali, že je to Boží syn a co všechno dělal a učil... A je to pravda. Pokud nevyjdeme od události vzkříšení jako od události skutečně historické a pro naši víru základní, tak si budeme akorát tak lhát do talíře. Žel právě v naší církvi jsme si namnoze do toho talíře lhali... I se svojí morálkou bychom si i nadále lhali do talíře, se svojí křesťanskou etikou bychom si bez vzkříšení lhali do talíře... i s církví bychom si bez vzkříšení lhali do talíře. A to právě apoštol tady důtklivě hezky všechno říká. Jestliže by někdo řekl, že ke vzkříšení tehdy nedošlo, nebo že to je nepodstatné, tak je jeho zvěst klamná a klame jí i osatní. My bychom pak byli svědkové lživí, kteří svým světlem jen zavádějí bludy. A odtud by nutně vyplývalo, že bychom byli jen pokrytci. Nevěřili bychom v podstatě ani na mocné odpuštění a ospravedlnění Kristovo a naše naděje by nebyla vůbec žádnou nadějí. Jen bychom mysleli na to, co uděláme dneska, aby bylo nějaké zítra a aby bylo ještě nějaké za rok. A mladí lidé by možná tak ještě plánovali dál, víc, ale i jejich naděje by se dříve nebo později stala klamnou... Bylo by to jako stavět dům, hezky si vyhrát s pěknou fasádou, s reliéfy, s barvičkami, ale nepostavit ten dům na základech, nedat tomu domu základy. Tak buďto se nám to celé zboří ještě když to budeme stavět, takže se dostaneme někam do poloviny, nebo jen k cihlám, ale už ne k fasádě. A když se nám ten dům podaří dostavět, tak pak nám ale nevydrží a dřív nebo později se zboří, vezme ho povodeň nebo silný vítr. Nakonec i o tom je to pěkné podobenství o dvou stavitelích, kdy jeden z nich stavěl jen na písku... kdo nevěří ve vzkříšení Kristovo, tak staví svou víru a své náboženství a svůj život jako dům na písku. To je čistě otázka životní statiky. Ničeho jiného... Znova opakuju: Kde není víra v to, že Kristus vstal tehdy z mrtvých, aby žil věčným životem v těle nepomíjivém a vládl už nyní skrze nás, skrze Ducha svatého, tomu pak z křesťanství zbyde jenom tradice, morálka, vzpomínky na dětství a mládí, a chátrající církev docházející na úbytě. A vztek a oči pro pláč, a pak zpackaný život, zklamání... Tak podstatné to je, co tu apoštol Pavel píše a co dvakrát vyznáváme v Apoštolském vyznání.

Pokračování na 2. straně

Procházka s rodinou Balcarových Teplicemi

Po bohoslužbách odpovídal br. farář Adam Balcar z Nového Města pod Smrkem na naše zvědavé otázky. Po společném obědě jsme se potom vydali, to už s celou rodinou Balcarových, na procházku rozkvetlými Teplicemi. Zsvěceným průvodcem všem byl Radovan Gaudyn. *Text a foto: redakce SO*

Těšíme se na svět nadějný

Dokončení z 1. strany

Podruhé se to v Apoštolském vyznání objeví, jak už jsem řekl, když vyznáváme víru v Ducha svatého: věřím v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný ... u sebe... Tedy víra v mé vlastní osobní vzkříšení... Věřím u sebe, že budu vzkříšen. Už ne Kristus, že byl, ale já že budu s Kristem vzkříšen. To moje vzkříšení vyplývá z Kristova vzkříšení. Pokud nevěřím v to, že byl Kristus vzkříšen, nevěřím ani v to, že já budu vzkříšen spolu s ním. Proto, kdo nevěří v historickou událost vzkříšení Ježíše, který trpěl pod Pontským Pilátem, nezačne věřit ani ve své osobní vzkříšení a plánuje všechno bez něj. Tedy skrze Krista věříme, že budeme sami vzkříšeni. V jistém slova smyslu jsme jeho tělem. Už tehdy jsme byli vzkříšeni spolu s ním, ale ještě nám to nedošlo, ještě se to neukázalo v tomto čase. Proto to vyhlížíme. Ne, že čekáme na smrt. Apoštol Pavel o několik veršů dál obrazně říká: „Ne, že všichni umřeme, ale všichni budeme proměněni... Pomíjitelné tělo obleče nepomíjitelnost, a smrtelné nesmrtelnost.“ Tedy nejde o to, abychom všeho nechali a s rukama složenýma v klíně čekali na smrt. Pokud vyhlížíme vzkříšení, tak vyhlížíme proměnu, vyhlížíme Boží království, přijímáme vděčně a s nadějí odpuštění svých hříchů, protože v nich přestáváme vězet a ožíváme nadějí, která není klamná, ale aktivizuje nás. Vidíme, že naše víra

není marná, není zbytečná, ale je naopak mocná, má moc. Jsme rádi za to, že ji máme a jsme za ni vděční a nezávidíme nic lidem, kteří víru nemají. Naopak. Vidíme je jako ty, kdo si právě stavějí ty domy jakoby bez základů. Domy, které mají obrazně řečeno krásné fasády, ale bez základu to dlouho nevydrží... A na jednu se nám ten jejich život začíná jevit jako jedno velké pokrytectví a vidíme, že bez víry je jen pokrytectví a život bez pokrytectví, poctivý, upřímný, čistý a laskavý je možný jenom díky víře. Víře pevné, víře, která má nadějí, víře, která je ve skutečnosti jediným bohatstvím a zárukou veškerého bohatství vůbec, které si tady na zemi shromažďujeme a budujeme... My žijeme pro tento život a pro tuto zemi, ale nejen pro tento život a nejen pro tuto zemi. Takže nás nic nemůže ohrozit, ani poslední nepřítel, totiž smrt.

„Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“ Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista....“

Amen

Modlitba po kázání: Pane, bojujeme ve světě černobílém, kde spolu zápasí dobro se zlem, pravda se lží, a tak se těšíme na svět nadějný, na svět barevný. **Amen**

Br. f. Adam Balcar, Nové Město pod Smrkem

Jak to chodí v daleké Africe

V neděli 12. května v podvečer se v naší presbyterně konala přednáška Ing. Katky Struhové. Vyprávěla nám o své misi v africkém Čadu. Škoda, že se z našeho sboru této zajímavé akce zúčastnilo pouhých 5 farníků. Docela jsem se za nás styděl, když začala vyprávět své zajímavé zážitky a zároveň drsné poznatky. Byla zástupcem Diakonie za naši církev v projektu Eurosha.

Hlavní náplní práce jejího pětičlenného kolektivu v terénu byla tzv. humanitární kartografie. Pro rozvojové země nejsou aktuální mapy běžnou a samozřejmou věcí. Krajina se díky lidským činnostem mění rychleji než u nás. Konkrétněji v tomto případě budou vyrobené mapy pomocí souřadnic z GPS a počítačového software sloužit humanitárním pomocníkům při přírodních katastrofách nebo válečných konfliktech. Aby mapy nemohly zastarat a pozbyť svého smyslu, byli zároveň proškolení a zaučováni místní zájemci. Při odjezdu nakonec byla těm nejagilnějším přenechána veškerá používaná technika, aby mohli v mapování a aktualizacích pokračovat sami.

Všeobecně máme sklony Afriku a její obyvatele podceňovat. Zajímavý je jejich zdravý nacionalismus. A to přesto, že je Čad multietnická a tím i multikulturní země. Totiž většina domácích lidí, kteří získají své vzdělání v cizině, se nadšeně vrací domů. To vše před smutným pozadím četných občanských nepokojů a válek.

Dalším důvodem k podceňování jsou diktátorské, či despoticke manýry vládců této země. Až po vícero takovýchto posezeních a osobních svědectvích si teprve člověk uvědomí, že je to pouhý, ale také nutný vývojový stupeň společnosti. A nejen této země. Na severu státu a v hlavním městě je dominantním náboženstvím islám. Na jeho jihu se lze častěji setkat s křesťanstvím a tradičními animistickými vírami. Dovedete si představit jiného člověka, než despo-

tu, který by udržel na uzdě takovou nesourodou a chudou společnost? Při těchto skutečnostech se ani nelze divit, že i evropské společnosti, které zde zaplatily a rozjely těžbu ropy, couvly ze svého požadavku, aby 80% zisku stát zpětně investoval do rozvoje své země. Ono totiž získání nebezpečných zbraní i pro ty nejchudší je lehčí, než by se na první pohled mohlo zdát.

Zvláštní kapitolou jsou zdejší uprchlické tábory. Jsou provozovány světovými humanitárními organizacemi a často je v nich život lepší, než v okolní krajině. Však také na otázku jednoho člena z našeho týmu (adresovanou pracovníkovi neziskové organizace Care, která se v kempu stará o zdroje vody), čím se tedy tihle lidé živí a co dělají celé dny, přišla celkem skeptická odpověď. Nic! Nedělají nic. A pak mu přes obličej přeběhl výraz, ve kterém se mísí smutek a vztek a kývl směrem k místnímu baru, plném žen i mužů všeho věku. Otočil se na mne a jeho druhá odpověď se stala zároveň otázkou. Proč si myslíš, že je v táboře taková spousta dětí? Většina se narodila až tady. Řada neziskových humanitárních organizací působících v táborech zajišťuje jejím obyvatelům přístup základních životních potřeb. Na druhou stranu tento přístup „dáme vám vše zadarmo“ zřejmě nepodporuje naplno snahy o získání soběstačnosti za strany uprchlíků. Děti mají zadarmo základní vzdělání ve školách zbudovaných jenom pro ně. Zdravotní péči jim poskytuje zdarma místní klinika. UNHCR přiděluje každé rodině kus půdy a materi-

ál na výstavbu domku. Světový program pro výživu OSN rozděluje každý týden dávky potravin. A to je něco, o čem si většina ostatních Afričanů může nechat jen zdát. Uprchlícký tábor se tak stává uzavřeným světem ve světě. Zde někteří obyvatelé žijí už přes deset let. Přes to všechno si ani na okamžik netroufou nikoho z obyvatel uprchlického tábora soudit. Jak a jestli je pro ně život skutečně těžký, to vědí jen oni sami.

I když to půjde těžko, posuňme se k pozitivnějšímu. Katka i její kolegové obdivovali celkovou pohostinnost a vstřícnost obyčejných lidí. Je to neskutečný protipól proti arogantním a korupci prolezlým vládním úředníkům. Ti chtějí být podpláceni, i když provádíte akce v zájmu jejich státu.

Zajímavé bylo Katčino povídání o postavení žen, a to i v islamistických polygammích rodinách. Manžel finančně zajišťuje chod rodiny. Pokud manželka svou práci získá nějaké peníze navíc, jsou výhradně jen a pouze jejím majetkem pro osobní potřebu. Příkladně pro nás je řešení problému, jakým je manželská nevěra. Muž neútočí zbaběle na nejslabší článek trojúhelníku, tj. ženu, ale rozdají si to chlapi mezi sebou. Někdy i mačetami. Však je to také nepostradatelný nástroj, který bravurně zvládají od nejtěžších let.

Tento celý článek byl jen zlomkem probíraných témat. Nutno poznamenat, jen těch, které zaujaly mne. Co by zajímalo vás ostatní, jste nenávratně propáslí.

Pavel Jirsák

Ekumenická bohoslužba na Komáří Vížce

V kapli sv. Wolfganga na samém vrcholu Krušných hor na Komáří Vížce se již tradičně konala společná česko-německá ekumenická bohoslužba.

Její účastníci si připomněli setkání občanů z obou stran hranice 1. května 2004, kdy Česká republika vstoupila do Evropské unie. Dvoj-

jazyčné kázání a pozdravy si v malém prostoru vyslechly desítky lidí, které si společně zazpívaly a pomodlily se za toleranci mezi lidmi i státy. Po bohoslužbě pokračovaly přátelské hovory účastníků, z nichž většina se tu setkává pravidelně každým rokem, i přes nepřízeň počasí pod širým nebem. (so)

VĚRTE NOVÝM CESTÁM
VERTRAUT DEM NEUEN WEGEN
V upomínku na setkání
českých a německých občanů
dne 1. května 2004 v den vstupu
České republiky do společenství EU.
Zur Erinnerung an das Treffen
tschechischer und deutscher Menschen
am 1. Mai 2004, dem Tag des Beitrittes
der Tschechischen Republik in die
Gemeinschaft der EU.
Město Krupka 2006 Stadt Krupka 2006

Biblické hodiny i v rodinách

Pravidelné biblické hodiny se v našem sboru konají vždy ve středu od 16 hodin v presbyterně. Staršovstvo ale vzalo v úvahu, že se jich někteří členové pro nemoc účastnit nemohou. Proto sestra kurátorka Věra Grögerová společně s bratrem fa-

rářem Janem Opočenským nabídli možnost všem, kteří stojí o biblickou v rodinách. „Pojízdná biblická“ se už vypravila k Žaloudkovým, k sestře Mairychové a naposledy i k Tejkalovým. Hlásit se mohou i další členové, kteří mají zájem. (so)

Biblická hodina u sestry Mairychové...

... a u Jany a Ámose Tejkalových.

Foto: Jitka Sobotková

Neděle 31. března 2013 byla pro náš sbor dvojnásob slavnostní. Oslavili jsme Boží hod velikonoční spojený se svátostí Večere Páně a rovněž se svátostí křtu. Novou členkou našeho sboru se stala maličká Laura Hana Svobodová, na snímčích s rodiči, kmotry a příbuznými, členy sboru ČCE, bratrem farářem Janem Opočenským a sestrou kurátkou Věrou Grögerovou. Text a foto: redakce SO

Neformální setkávání

Čas od času se scházíme zcela neformálně v presbyterně i v rodinách, abychom sdíleli stejné hodnoty. Pochválit je třeba eklektické setkávání mužů, kteří se scházejí pod taktovkou Romana Gaudyna, vždy s připraveným programem s železnou pravidelností každý měsíc. Letos v červnu se potkají už po padesáté. Klobouk dolů!

Ženy se svolávají sice nepravidelně, ale setkávání rovněž nejsou prosta témat. Letos se uskutečnila u Dany Gaudynové a Dany Opočenské. Povídaly jsme, zpívaly a také hodovaly, protože hostitelky byly pokaždé skvělé. Organizátorům všech setkávání patří veliké poděkování. (so)

Večer s hostem

Přijala jsem pozvání evangelíků z Českého Brodu a 3. května navštívila večer s hostem na téma Smysl života. Začali jsme večerní liturgií v kostele a pokračovali v klubovně zvonice. Komponovaný pořad připravili Josef Volvovič (učí na gymnáziu v Českém Brodě) a Rudolf Kvíz (rozhlasový herec a recitátor). Právě ten dodal přednesem úryvků z povídky L. N. Tolstého „Smrt Ivana Iljiče“ večeru patřičný psychologický rozměr, že nikdo z posluchačů ani nedutal. Josef Volvovič pak vedl rozhovor o smyslu a zacílení lidského života. Z Českého Brodu jsem si odvezla mnoho otázek k zamyšlení – jak žiji, komu pomáhám, kde bych mohla ve službě bližním přidat. *Ladka Richterová*

Hold architektu a staviteli Hermannu Rudolphovi

V dopoledních hodinách v pátek 24. května se někteří členové našeho sboru zúčastnili pietní vzpomínky na významného architekta a stavitele, radního a čestného občana města Teplic Hermannu Rudolpha. Setkání připravil jeho vnuk dr. Kurt Rudolph, kterému pomohla Židovská obec a také manželé Willy a Věra Grögerovi.

První vzpomínka se konala u památníku vypálené synagogy v Lipové ulici, druhá potom na evangelickém díle teplického hřbitova, kde byla odhalena nová paměť-

ní deska na hrobě H. Rudolpha (1846-1924). Připomeňme, které stavby nesou jeho rukopis. Je to

například návrh a stavba synagogy v Teplicích, na kterých se Hermann Rudolph podílel společně se stavitelem Davidem Ferberem. Dále

věž kostela Bartolomeus, teplické, duchcovské, bohosudovské, chabarovické a mostecké nádraží, bývalý hotel Central v Dlouhé ulici a řada měšťanských domů. Hermann Rudolph patřil se svým společníkem Richardem Baldaufem také k významným důlním podnikatelům. Obou pietních aktů se zúčastnili rodiny H. Rudolpha a Davida Ferbera, statutární město Teplice zastupoval tajemník Marek Fajdiak, přítomni byli představitelé Židovské obce i veřejnost.

Text a foto: redakce SO

Mládež na husitských hradech

Byla to první akce nového Seniorátního odboru mládeže (SOM), do kterého byli nově zvoleni Jaroslav Nezbeda, Hana Jirsáková, Jiří Klimecký, Radovan Gaudyn a dva náhradníci Josef Kotek a Anna Dufková, čímž Teplice opět potvrdily svoje dominantní postavení v seniorátní mládeži. Jako cíl našeho výletu byly vybrány dva husit-

ské hrady, nebo spíše jejich zříceniny – Kalich a Panna. V průběhu výletu jsme hráli hry. Účastnilo se přibližně 20 lidí napříč věkovým spektrem, byli tam lidé důchodového věku i malé děti. Výlet se i přes aprílové počasí vydařil. Můžeme doufat, že další akce nového SOMu budou jen lepší a lepší.

Radovan Gaudyn

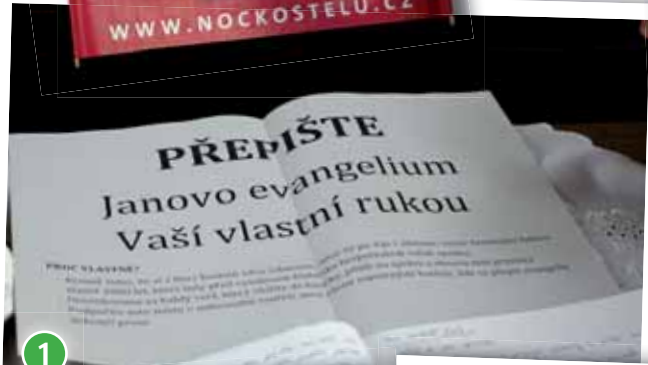

24.5.2013 NOC KOSTELŮ

NOC

WWW.NOCKOSTELU.CZ

Noc kostelů

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

Noc kostelů

Už potřetí se náš sbor přidal k mezinárodní Noci kostelů. Účast zájemců minulé dva roky překonala a přišlo se k nám podívat na 170 lidí. Také program byl pestrý a bohatý. 1. Přepisování Janova evangelia vlastní rukou. 2. Vystoupení Krušnohorského pěveckého sboru pod vedením Petra Bendy. 3. Nejmladší účastníci Noci kostelů byla Zuzanka Pešková. 4. Úryvky z Písma svatého předčítal farář Jan Opočenský. 5. U vstupu do modlitebny hosty vítal a razítka rozdával Milan Jancyk, 6. Na stole Páně byla malá výstávka vzácných biblí z majetku sboru. 7. U stolku při přepisu Janova evangelia se střídali členové sboru i hosté. 8. Na kytary zahráli br. f. Jan Opočenský a Láďa Král-Opočenský. 9. V podání Dua Canzone zazněly spirituály a duchovní písně. 10. Další pásmo programu připravili manželé Valtovi a jejich hosté. 11. Naše členka Štěpánka Skalická společně s manželem Radovanem tentokrát rovněž přivedli hosty. Třetí ročník Noci kostelů v ČCE Teplice se opravdu vydařil. Všem, kdo přispěli, patří poděkování staršovstva.

Duchovenská zpráva faráře br. J. Opočenského

1. Každý rok bývá v našem sboru zaznamenán a zdokumentován – tak tomu bude i s tím 12. z 3. tisíciletí po Kristu. Máme si připomenout, co jsme prožili ve společenství, jehož tvůrcem a posilou je sám Stvořitel, všemohoucí Bůh. To je to nejdůležitější. Naše malá hrstečka, houfeček – je tu jen z jeho milosti a lásky k člověku, jak se dosvědčuje v Pánu Ježíši Kristu.

2. Smyslem našeho shromáždování je dobře slyšet evangelium – dobrou zprávu, která je vázána na Ježíše Krista – On řekl: Čiňte pokání a věřte evangelium! To dvojí je jádrem života člověka: Pravdivě se vidět a chytit se pevně naděje, která dává svobodu Božího dítěte...

3. Někdy je to naše shromáždění docela maličké, třeba jen tři, jako na biblické hodině, když je hodně omluv. To však nic nemění na síle a posvěcení Božím, které posiluje naši víru. Je to stejné v Božích očích, jako by nás bylo 10x víc. Jinak počítáme, aspoň oficiálně, že náš počet je nyní asi 180. Loni byly dva křty, čtyři přístupy a byli povoláni Josef Blecha a Libuše Petráková z této časnosti. Sbor se shromažďoval při bohoslužbách, biblických hodinách,

setkání dětí, mládeže, střední generace, chlapů, žen, různých ekumenických setkáních, jako ATM, setkání teplických kazatelů, skupiny Taize, připomínka výročí 17. listopadu, jubilej členů, vánočním a silvestrovským setkání... schází se i o.s. Amálka.

Je to možné proto, že se mnozí naši lidé obětavě a dobře ujímají těchto činností. Tak se daří, že vše neleží jen na jednom člověku, ale stává se společnou věcí.

4. Radostným je i to, že se daří vydávat Sborové ozvěny, čtyřikrát do roka, a v nich dobře dokumentovat základní dění sboru. Mnoho fotografií, dobré texty, krásná úprava – za to vděčíme především ses. Ladce Richterové. A pro výroční sborové shromáždění je to pak výborný dokument vypovídací hodnoty. Stačí se vrátit o několik let zpátky a při listování SO se nám vybavují věci potěšující i varující, nadějně i vzpomínkové...

5. Staršovstvo sboru vstupuje do pátého roku své práce (voleno v r. 2008!) Už o příštím výročním sborovém shromáždění by měla být volba nového staršovstva sboru. Uslyšíme zprávu ses. kurátorky. Já chci jen povědět, že se těším na schůzi staršovstva,

na kterých nalézáme společně cestu dál. Na konci roku jsme se seznamovali s úvahami, jak to bude dál, za 5 či 10 let, pokud se opravdu bude naplňovat scénář církevních restitucí a úplné odluky církve od státních penězovodů...

6. Co nás velice potěšilo je, že se mezi námi objevují noví lidé. Už v červenci se přihlásili manželé Skalických, Štěpánka a Radovan, kteří zde získali trvalé bydlení. Štěpánka je naší novou členkou. A červenec byl také měsícem, kdy jsme směli prožít křest Kayly a Sebastiana Plevákových, kteří jsou se svou maminkou a babičkou také našimi novými členy. A v poslední době se také zintenzívnily naše kontakty s rodinou Blažkových z Duchcova, která nás vydatně posiluje a počítáme ji celou za členy a příznivce sboru. Takových deset lidí už je opravdu znát v tak malém společenství, jakým jsme. A proto je mezi sebou vítáme. Mějte s námi trpělivost, ať se vám mezi námi líbí!

7. Nakonec bych chtěl poděkovat z pozice faráře sboru. Když jsem přicházel, měli jsme se sborem dohodu o mé práci, říká se jí povolací listina a trvá deset

let... V ní je vypsáno, co sbor očekává: Bohoslužby, svátosti – i v rodinách nemocných, biblické hodiny, výuku dětí a mládeže, pastorační péči o všechny údy ve sboru, hlavně o nemocné a opuštěné. Dále vedení administrativy a kartotéky, starost o ekumenu. Snažil jsem se, i proto, že mi tyto věci byly vždy milé a blízké, a přesto na to myslím trochu se steskem – nic není dokonalé. Ten čas vypršení mého desetiletí ve sboru se rychle blíží. Poohlížím se po pracovníku novém... Přesto ještě na jeden rok bych měl být v tomto sboru volen, až přijde pokyn z ústředí. Chápu to jako dar rozmnožit radost být tu s vámi. Až přijde nový pracovník, objeví se asi nová pole a nové možnosti práce, něco zanikne a něco se utvrdí... Nakonec vždy záleží na Božím požehnání a skryté i zjevné milosti, kterou má pro tento sbor.

8. Věříme, že Boží moc a vedení, které provází naše společenství, je tou největší jistotou, na kterou máme spoléhat. A proto v pokání a víře evangelium děkujeme všem, kdo mají své společenství na mysli, chválíme svého Pána a věříme naději, kterou otvírá On sám.

Hospodářská zpráva br. Milana Jancyka

1. Ze seniorátního fondu Jeronýmovy jednoty, na základě naší žádosti, nám byl poskytnut dar 15.000 Kč na opravu vstupu na faru. Při této akci byly vyměněny vchodové dveře na faru, obloženy schody, položena nová dlažba v předsíni a zámková dlažba od vrátek ke schodům. Celková investice činila 19.114 Kč. Velký dík patří br. faráři za jeho aktivní účast na bouracích pracích, odvozu suti i úklidu.

2. Bratři Jirsák a Jancyk opravili zatékání do stropu ve sprchovém koutu u presbyterny, opět se dá rádně užívat.

3. Poděkování patří celé rodině faráře za úklid a sekání celé zahrady a předzahrádky.

Na základě nahlášení škod, to jest zatečení u okapu střechy kostela a podlahy balkonu na

faře, jsme získali od pojišťovny cca 9 tisíc korun, které se použijí na opravu těchto závad v letošním roce, kdy plánujeme:

- opravit fasádu kostela po zatékání od prasklé tašky u římsy pod okapem ze Sládkovy ulice

- opravit, odizolovat balkon ke vstupu z fary do kostela

- opravit plot u předzahrádky.

Prostředky ze sbírky na opravu sborových budov, která byla uskutečněna při budování sociálky u presbyterny a kde zbývalo 3.172 Kč, byly použity na zaplacení práce při akci na rekonstrukci vstupu do fary. Poděkování patří všem, kteří se podíleli na chodu našich shromáždovacích prostor, pomáhali při úklidu i opravách. Zároveň vás zvou k pomoci a iniciativě i v r. 2013.

Zpráva o životě sboru kurátorky s. Věry Grögerové

„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známá všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Eř 4, 4-7)

Bratři a sestry,

rok 2012 je s pomocí Boží za námi. Ano, můžeme se radovat. Vždyť apoštol Pavel říká: „Radujte se v Pánu vždycky...!“ Život sboru neochabuje, má řadu ochotných, pracovitých a obětavých členů, dělné staršovstvo s dobrým pastýřem v čele, šikovnou mládež, jen děti kdyby bylo víc, ale i za ně jsme Pánu vděční. Takhle stručně by mohla zpráva kurátorky skončit.

Ale přeče jen bude dobře, když si osvěžíme paměť a celý rok spolu alespoň telegraficky projdeme (navíc máme Sborové ozvěny):

Leden – alianční týden modliteb, **únor** – sbor přešel z Čs. spořitelny do Fio banky (číslo nového účtu je ve Sborových ozvěnách), **březen** – ekumenické setkání žen s manželi Kučerovými z Aše (o cestě po Izraeli), 20. a 21. března se uskutečnila revize varhan. Jubilanti: s. Libuše Petráková (90 let), s. Hana Kábová (75 let), br. Milan Jancyk (55 let). Křest Markéty Procházkové (vnučky naší s. Procházkové), **duben** – petice za zrušení heren v Teplících získala 31 podpisů, zemřel br. Blecha z Bystřan (dědeček Viki Jindrové), **květen** – zemřela s. Petráková, uskutečnil se křest dcery s. Julie Semjonovové, náš sbor navštívila mládež z YMCY v Ústí nad Labem s koncertem Ten Sing, **červen** – o Noci kostelů 1. 6. zavítalo k nám do kostela na 120 lidí, 17. 6. nás navštívili bratři a sestry z evangelického sboru v Muldě a Helbigsdorfu –

byly společné bohoslužby v Duchcově i další program, s. Horáková se jako nejstarší zúčastnila zájezdu do berlínského Rixdorfu, **červenec** – na kolech v Bělči, společný zájezd do Švýcarska, **srpen** – oslava 70. narozenin s. dr. Vlasty Kittlerové, svatba Romana Gaudyna jr., v Plzni oddal pár br. Jan Opočenský, svatba Michala Opočenského v Litoměřicích, rovněž oddával br. Jan Opočenský, **září** – br. Vítek Vondráček opatřil kazatelnu mikrofonom, a to účelně a levně, úklidu kostela se nově ujala s. Šuleková, s. Slívová ze sboru v Šenově u Ostravy věnovala sboru 4 200 Kč za ubytování po čas své léčby v teplických lázních, z Jeronýmovy jednoty jsme dostali 15 tisíc korun na zateplení fary, **říjen** – o prvním víkendů se u nás konala výroční konference občanského sdružení Exulant, emeritní synodní senior br. Pavel Smetana předal předsednictví svému nástupci JUDr. Janu Bistraninovi a v neděli posloužil kázáním; 10. 10. oslavila své 85. narozeniny s. Lydie Jancyková, 14. října měla 55. narozeniny s. Dana Opočenská a 17. října se ze svých 80. narozenin společně s námi radovala s. Jana Tejkalová, Modlitbu za domov z Krabčic jsme tentokrát sledovali u TV obrazovek, **listopad** – uskutečnil se seniorátní konvent v Třebenicích (3.11. za náš sbor se jej zúčastnili br. f. Jan Opočenský a s. kurátorka Věra Grögerová), 10. listopadu se v našem kostele ko-

nalo seniorátní zpívání s br. Miloslavem Esterlem za účasti asi 30 lidí, 17. listopadu proběhlo vzpomínkové shromáždění k událostem v roce 1989 s proslovem br. Zdeňka Barty a količkovou výstavou dobových fotografií Miroslava Rady, 30. 11. až 2. 12. se konalo setkání mládeže Ústeckého seniorátu v Litoměřicích, Bára Jancyková oslavila 15. narozeniny, **prosinec** – vánoční strom tentokrát věnovali Jirsákoví a spolu s osvědčenou partou br. Milana Jancyka se postarali o jeho výzdobu, do Muldy jsme odeslali adventní pozdrav včetně fotografií ze společného setkání v Duchcově, 15. prosince oslavila své 80. narozeniny s. Emílie Kozáková, v DD ji po bohoslužbách navštívili zástupci sboru, 23. 12. dopoledne byly bohoslužby s vystoupením těch nejmenších z Amálky a MŠ, odpoledne vystoupila mládež s hrou Cesty časem v režii Vítka Vondráčka, na Štědrý den setkání s Betlémským světlem a 31. 12. jsme konec roku zakončili v presbyterně. To je velmi stručný přehled o dění v životě našeho sboru (více informací a podrobněji i obrazem poskytuje náš čtvrtletník Sborové ozvěny). Ve své zprávě chci ještě zmínit biblické hodiny. Schází se nás méně a tím víc nám chybí br. farář Tejkal, jeho doplňky, usměrňování, modlitby...přeje-me mu, aby ho Pán Bůh chránil a neopouštěl, když sil ubývá... A chci zmínit pravidelné setkávání mužů. Jednou měsíčně se scházejí v ekumenickém složení díky br. Romanu Gaudynovi, který také připravuje hodnotný program.

Ale všichni s napětím sledujeme to, co se týká celé naší církve – majetkové vyrovnání státu s církvemi. To je složitá otázka a ani není mým úkolem na ni

odpovídat. Konečně došlo k potřebnému podpisu smlouvy o restitucích mezi státem a zástupci církvi. Jak se bude celá záležitost nadále vyvíjet, budeme mít všichni možnost sledovat ve sdělovacích prostředcích a zejména v našem církevním tisku. Ale už dnes s jistotou víme, že bude velmi zapotřebí zvýšit naši obětavost. Řiďme se radou apoštola Pavla z dopisu do Korintu (9, 7-8): „Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předom rozhodl, ne s nechutí ani z donucení, vždyť radostného dárce miluje Bůh. Bůh má moc zahrnout nás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo“.

Máme radost, že do našeho sboru přibyla rodina Blažkova z Duchcova se čtyřmi dětmi a sestra Šuleková s dcerou a dvěma dětmi. Sestře Šulekové jsme velmi vděční za to, že se ochotně ujala úklidu kostela.

Jménem staršovstva a celého sboru děkuji všem, kteří pro sbor obětavě, viditelně i neviditelně pracují – alespoň několik jmen mi dovoluňte uvést: Sestry pokladní a účetní Růženka Jancyková a Lída Jirsáková, s. zapisovatelka a redaktorka Sborových ozvěn Laďka Richterová, hospodář br. Milan Jancyk a jeho pravá ruka br. Pavel Jirsák, autor výborného bezpečnostního opatření – zabraňuje na schodišti do presbyterny. Řada jmen by mohla ještě pokračovat a budme za to vděční.

Na závěr si tedy v pokoře připomeňme slova 1. verše 115. žalmu: Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! Haleluja.

Pravidelná shromáždění

O prázdninách a letních dovolených se ve sboru ČCE pravidelně konají pouze nedělní bohoslužby.

Začátek v 9.30 hodin, po skončení následuje neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje.

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

Všem našim členům
nádherné prázdniny
a letní dovolenou
přeje staršovstvo
sboru ČCE

Rodina Jílovských posílá pozdrav

Letos v květnu se do Čech vypravil jediný z rodiny Jílovských – Honza. Kristýna zůstala na Floridě, stejně jako děti, které dokončovaly školní docházku. Před sebou měli všichni tři ještě další úkol, přestěhování se blíže k moři – z Coral Springs do Pompano Beach.

A tak redakce Sborových ozvěn vypovídala bratra Jílovského, který přiblížil, jak se mají, co dělají a jak se jim za „velkou louží“ líbí. Všichni společně se účastní života privátní církve pod názvem Nová aliance, kterou vede brazilský pastor, pravidelně chodí na nedělní večerní bohoslužby (tato církev je mladá, čítá kolem 50 členů, zatím nemá vlastní kostel, a proto využívá zázemí presbyteriánů).

Kristýna je stále plná energie tak, jak si ji pamatujeme, s Honzou chodí cvičit do fitness centra, kde využívají také whirlpool, saunu nebo páru, řadu aktivit provozuje ve spojení s církví, zapojila se do prodeje nábytku pro známé, ráda jezdí na výlety a nepřestává o sebe pečovat (vlasy, nehty). V době našeho rozhovoru čekala na takzvanou zelenou kartu, která legalizuje trvalý pobyt ve státech a umožní

ji legálně pracovat. Odepřeno tak bude mít jediné volební právo. Lukášovi je 18, Kamile 16 let a oba navštěvují křesťanskou akademii. Lukáš dozrál, patří k nejlepším ve třídě a letos o prázdninách jde na brigádu, aby si vydělal na lepší vlastní osobní automobil. Jak se říká v Čechách, potatil se a rád by dál studoval stavařinu, Kamila o své budoucnosti zatím jasno nemá. A jak doma mluví? Honza s dětmi česky, Kristýna s Honzou a dětmi portugalsky, děti mezi sebou česky a s bratrem anglicky. Hotový Babylon, hlavně, že si všichni báječně rozumějí.

Pro Honzu Jílovského jsou Čechy srdeční záležitostí. Přestože od svých 25 let hodně cestuje po světě, rád se sem vrací. A také se hned zapojil do života našeho sboru - setkali jsme se s ním na bohoslužbách, při vzpomínkovém shromáždění na památku Hermanna Rudolpha i v Noci kostelů. Když srovnává život v ČR a USA, říká, že rozdíl v myšlení lidí je veliký. Češi jsou podle jeho názoru ještě politicky nevyzrálí a podle toho stav naší společnosti vypadá – v politice i v občanském životě.

Text: redakce SO,
foto: rodina Jílovských

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Toto číslo vyšlo za laskavé podpory akciové společnosti Severočeský METROPOL, grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu metropol1@seznam.cz nebo předejte s. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí n. L.

